

Arrest

nr. 327 349 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 22 augustus 2021, dient op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 4 oktober 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 oktober 2024.

1.3. Op 31 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 5 november 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.A.Q.], verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Ashraf-clan te behoren. U bent geboren op [...] in de wijk Bander Jadid, in de stad Jilib, in de regio Middle Juba.

In 2017 werd u in het eethuis van uw moeder waar u werkte benaderd door een verre paternale oom, [A.], die lid was van Al-Shabaab. Hij vroeg u om toe te treden tot Al-Shabaab omdat ze u nodig hadden om te vechten met de mujahideen. U weigerde en zei tegen hem dat u uw moeder hielp, u geen wapen wou dragen, u niet gedood wou worden en u niemand wou doden. [A.] zei dat iedereen verplicht was om voor de mujahideen te werken. U vertelde dit even later aan uw moeder en zij vertelde het aan uw maternale oom. Uw maternale oom zei dat hij dit met [A.] ging bespreken en op een avond hoorde u uw maternale oom telefoneren met [A.], maar [A.] weigerde het voorstel van uw maternale oom.

De volgende dag en een week nadat u werd benaderd door [A.], ging u terug naar het eethuis van uw moeder. [A.] kwam op dat moment naar u toe met een wagen en Al-Shabaab-strijders. Hij plaatste u in de auto en jullie reden naar een madrassa waar ze kinderen rekruteerden en u ook diende te verblijven.

Drie weken later, op een vrijdag, moest u naar de oversteekplaats van de bussen gaan in uw wijk, waar jullie naar een toespraak van emir Hufayfi gingen luisteren. Na afloop van deze toespraak probeerde u te ontsnappen, maar werd u tegengehouden door twee jongens van Al-Shabaab. U werd drie weken gestraft. [A.] kwam u vertellen dat uw straf afgerond was en u terug 'vrij' was. U werd gewaarschuwd dat als u nog eens zou proberen te vluchten, u gedood zou worden.

Een maand later mocht u, van Al-Shabaab, elke vrijdag naar het huis van een mede-rekruut, [A.S.], gaan. De andere kinderen mochten naar hun huizen op bezoek, maar u mocht dit niet doen aangezien u eerder geprobeerd had te ontsnappen. Op een vrijdag, toen [A.S.] er niet was, werd u door iemand anders naar zijn huis gebracht. [A.S.] was nog niet thuis, maar zijn zus vertelde u dat u binnen mocht wachten op hem. De avond vorderde en [A.S.] was nog altijd niet naar huis gekomen. U viel in slaap en de volgende ochtend kwam [A.S.] terug. Hij beschuldigde u ervan te hebben geslapen met zijn zus. [A.S.] vertelde dit aan Al-Shabaab en u moest naar de gevangenis. U zat ongeveer drie maanden in de gevangenis en werd nadien overgeplaatst naar een cel in de madrassa. U zat met vier oudere mannen in de cel en op een dag overmeesterden ze de Al-Shabaab-bewaker. Een van de andere gevangenen nam het wapen van de bewaker en schoot hem neer. De andere bewakers kwamen toegelopen en een van de gevangenen werd geraakt door een kogel. U en de andere gevangenen begonnen te lopen. U kon ontsnappen en liep naar uw paternale tante die in Howlwadaag woont. Uw paternale tante contacteerde uw moeder en maternale oom. Zij vroegen aan uw tante om ervoor te zorgen dat u kon vluchten. Uw tante contacteerde uw paternale oom in Mogadishu en regelde uw vertrek. U verbleef een week bij uw paternale tante en een maand bij uw paternale oom.

U verliet Somalië begin 2019, kwam aan in België op 22 augustus 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

In casu kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering door Al-Shabaab en de problemen die u kreeg met Al-Shabaab.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het helemaal niet duidelijk is waarom u opeens in het vizier van Al-Shabaab terecht kwam voor een gedwongen rekrutering. U verklaart dat u in 2017 werd benaderd door een verre paternale oom, [A.], die lid was van Al-Shabaab (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 2.10.2024 (verder NPO), p. 18). Uw kennis over [A.] is echter bijzonder beperkt. Gevraagd wat de band was tussen uw vader en [A.], antwoordt u dat ze neven zijn (NPO, p. 13). Verder gevraagd wie de ouders van [A.] zijn, ontwijkt u de vraag (ibid.). Opnieuw gevraagd wie zijn ouders waren, antwoordt u dit niet te weten (ibid.). Gevraagd om nog eens uit te leggen hoe u verwant bent aan [A.], antwoordt u dat hij een verre oom is en zijn vader en uw grootvader broers waren (NPO, p. 20). Verder stelt u dat hij getrouwd is, maar kent u de naam van zijn vrouw niet. Ook weet u niet of [A.] kinderen heeft (ibid.). Gevraagd wat [A.] voor Al-Shabaab deed, zegt u dat hij geen hoge leider was en hij een laag gepositioneerd persoon was (NPO, p. 20-21), waarmee nog altijd niet geweten is wat hij voor Al-Shabaab deed. Verder gevraagd wat zijn taken waren, antwoordt u dat u denkt dat hij zich bezig hield met rekrutering (NPO, p. 21). Ook weet u niet hoe lang [A.] al actief was bij Al-Shabaab (NPO, p. 22). Dat u ondanks verschillende aansporingen om meer te vertellen niet verder komt dan dergelijke beknopte en oppervlakkige verklaringen, doet reeds sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw problemen met Al-Shabaab ondermijnt, betreft uw verklaring dat Al-Shabaab u onder dwang meenam naar een trainingskamp. Deze vorm van gedwongen rekrutering ligt niet in de lijn van de normale manier van opereren van Al-Shabaab, die u bovendien zelf (deels) kan beschrijven (NPO, p. 9). Uit de informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk voorkomt. Wanneer er sprake is van rekrutering, dan gebeurt dit in de praktijk veel vaker door sociale druk van de familie en de clan, door propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee of door financiële incentives. Hierbij vormen adolescenten vanaf twaalf jaar de belangrijkste doelgroep (zie blauwe map, stuk 1). Op het moment dat u gerekruteerd werd, was u bijna 18 jaar oud. Uzelf verklaart dat Al-Shabaab jongeren die in hun puberteit zitten, vanaf tienjarige leeftijd, rekruteerde uit Koranscholen (NPO, p. 9). Uw eigen rekrutering ligt dus niet in lijn met de normale manier van opereren van Al-Shabaab in uw regio. Gevraagd waarom [A.] u wilde rekruteren, antwoordt u dit niet te weten en zegt u dat kinderen die in de puberteit zitten of gaan zitten overal in de stad worden meegenomen (NPO, p. 21). Opgemerkt dat u eerder verklaarde dat Al-Shabaab jongeren rond twaalfjarige leeftijd rekruteerde en u zelf zeventien of achttien jaar oud was op het moment van uw gedwongen rekrutering en gevraagd of u op dat moment niet te oud was, antwoordt u dat het afhankelijk was van de Koranstudies. Zo verklaart u dat [A.] u vroeg of u de Koran volledig had bestudeerd en zegt u dat Al-Shabaab jongeren rekruteert die afstudeerden van de Koranschool en ze dus minder rekening hielden met de leeftijd van jongeren (ibid.). Opgemerkt dat het opmerkelijk is dat Al-Shabaab u überhaupt zou willen rekruteren net omdat u ouder was dan de leeftijd van de gemiddelde rekrut waarop Al-Shabaab aasde, u openlijk had gezegd niet te willen toetreden en gevraagd waarom ze u dan nog zouden willen rekruteren, ontwijkt u de vraag en antwoordt u dat er niet veel tijd zat tussen uw weigering en het moment dat u werd meegenomen door Al-Shabaab. U verklaart nooit de stad te hebben verlaten en indien uw familie u had willen wegsturen zij zelfs geen geld hadden om dat te doen (NPO, p. 23). Opgemerkt dat er na uw problemen opeens wel geld was, antwoordt u dat u op dat moment al veel problemen had gehad, het gebeurde zoals u vreesde en u werd meegenomen (ibid.). Voorgaande toont aan dat u niet aannemelijk kan maken waarom u plotsklaps in het vizier van Al-Shabaab terechtkwam voor een gedwongen rekrutering.

Ook bent u tegenstrijdig in uw verklaringen over het eerste contact tussen [A.] en u. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat een ver familielid, [A.], naar uw moeder kwam en haar vertelde dat u samen moest werken met Al-Shabaab. Uit vrees gaf uw moeder toe en u werd naar een Al-Shabaab-kamp gebracht (vragenlijst CGVS d.d. 30.09.2021). Op het CGVS verklaart u echter dat u persoonlijk werd benaderd door [A.] toen u aan het werken was in het theehuis van uw moeder (NPO, p. 18). Gevraagd of [A.] u of uw moeder eerst benaderde, antwoordt u dat hij u heeft gezegd dat u zich bij Al-Shabaab moest aansluiten en u het vervolgens vertelde aan uw moeder en maternale oom (NPO, p. 21). Opgemerkt dat u op de DVZ andere verklaringen aflegde, antwoordt u dat uw moeder u vertelde dat [A.] ooit bij haar was geweest en haar vertelde dat hij u wilde rekruteren (ibid.). Gevraagd wanneer hij bij uw moeder langskwam, stelt u dit niet te weten (ibid.). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u bovendien ook niet weet wanneer [A.] uw moeder benaderde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw gedwongen rekrutering door Al-Shabaab.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u zich openlijk durfde uit te spreken over Al-Shabaab. Zo zei u duidelijk niet te willen toetreden tot Al-Shabaab en ook uw paternale oom sprak dit uit. Gevraagd waarom jullie dit durfden uit te spreken, antwoordt u dat u dit zei omdat jullie hem vertrouwden omdat hij verwant en familie was en jullie dit niet hadden gezegd moest het iemand anders zijn (NPO, p. 22). Opgemerkt dat u hem slechts enkele maanden kende en gevraagd hoe u hem dan kon vertrouwen, zegt u dat u op voorhand wel wist dat jullie verwant waren en u vertrouwen had dat u wel iets meer kon zeggen dan anderen (ibid.).

Daarnaast kreeg u ook geen concrete informatie over wat u allemaal zou moeten doen eens u aangesloten was bij Al-Shabaab. Gevraagd of ze u meer concrete informatie gaven over waar u moest gaan vechten en of u wapens en een opleiding ging krijgen, antwoordt u dat ze deze informatie niet gaven (NPO, p. 22). Gevraagd waarom niet, antwoordt u dat men bij Al-Shabaab eerst overtuigd moet worden, men dan pas in specifieke afdelingen wordt geplaatst en men vervolgens een wapen krijgt (ibid.). Gevraagd wat er van u verwacht werd door Al-Shabaab, antwoordt u vaag en stelt u enkel dat Al-Shabaab wilde dat u voor hen vocht (NPO, p. 23). Dat u niet verder komt dan dergelijke oppervlakkige en algemene verklaringen over de plannen van Al-Shabaab met u nadat u verschillende weken/maanden in hun kampen doorbracht, is weinig ernstig te noemen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk maakt waarom Al-Shabaab u zou viseren voor een gedwongen rekrutering. Ook is het opmerkelijk dat u [A.] slechts enkele maanden voor uw rekrutering leerde kennen (NPO, p. 21). Dat hij er dan zomaar kan van uitgaan dat u een loyale rekrutering ging zijn is dan ook opmerkelijk te noemen. Zowel u als uw familie waren bovendien geen voorstander van de groepering (NPO, p. 7-8). Het is dan ook zeer merkwaardig te noemen dat Al-Shabaab u onverwachts zou meenemen. Ook dient opgemerkt dat u al achttien jaar was op het moment van de gedwongen rekrutering en u bijgevolg geen makkelijk te beïnvloeden slachtoffer was om te indoctrineren. Bovendien is er in geval van rekrutering door Al-Shabaab meestal sprake van een geleidelijk proces, dan van een gedwongen rekrutering. Uit de informatie over rekruteringsmethodes van Al-Shabaab blijkt dat wanneer er sprake is van rekrutering, dit in de praktijk vaak onder de sociale druk van de familie en de clan gebeurt, door propaganda of indoctrinatie in de Koranschool en door financiële beloningen (zie informatie administratief dossier). In uw geval is er van geen van deze zaken sprake. Uw gedwongen rekrutering op zich is aldus zeer atypisch te noemen. De zogenaamde aanleiding tot uw rekrutering, is daarnaast dermate onwaarschijnlijk dat dit de geloofwaardigheid van de rekrutering helemaal onderuit haalt.

Bovendien is ook uw reactie na de benadering door [A.] niet geloofwaardig. Gevraagd wat uw reactie was na de benadering van [A.], antwoordt u dat u verdrietig was omdat u wist welke ideeën ze hadden, deze niet correct waren en uw toekomst slecht zou aflopen indien u zich aansloot (NPO, p. 22). Gevraagd waarom uw familie geen voorzorgsmaatregelen trof om uw rekrutering te vermijden, stelt u dat uw maternale oom met hem ging spreken, maar [A.] weigerde en [A.] de dag erop terug kwam waardoor u geen kans had om een plan te maken (ibid.). Verder is het vreemd te noemen dat u, nadat [A.] weigerde in te gaan op het voorstel van uw maternale oom, gewoon terugkeert naar het eethuis van uw moeder (NPO, p. 18 en 22). Gevraagd waarom u terugkeerde naar het eethuis van uw moeder, wetende dat [A.] u nog steeds wou rekruteren, zegt u dat u dacht dat hij u met rust ging laten omdat uw maternale oom met hem had gesproken (NPO, p. 22). Gevraagd of uw oom u niet vertelde dat [A.] zijn voorstel had geweigerd, antwoordt u dat hij u dit vertelde, u het in de nacht kon horen, u de volgende ochtend naar het eethuis ging en u geen kans had (NPO, p. 23). Gevraagd waarom u niet gewoon thuis bleef, antwoordt u dat dat had gekund, maar het zo is gebeurd en verlopen (ibid.). De manier waarop u omging met het risico te worden gerekruteerd strookt niet met de angst die u verklaarde te hebben voor deze rekrutering.

Verder zijn ook uw verklaringen over de tijd die u spendeerde in het Al-Shabaab-kamp niet overtuigend.

Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat u drie weken na uw aankomst een ontsnappingspoging ondernam (NPO, p. 19). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3). Gevraagd waarom u hiervan geen melding maakte op de DVZ, antwoordt u dat er u werd gevraagd om alles in het kort te vertellen en er niet gevraagd werd om in detail te gaan (NPO, p. 24). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde inconsistentie.

Verder verklaart u dat u drie weken werd gestraft voor uw ontsnappingspoging en een maand later het kamp op wekelijkse basis mocht verlaten om buiten het kamp te overnachten (NPO, p. 25). Gevraagd waarom de jongeren op vrijdag het kamp mochten verlaten, zegt u dat het hun regels waren, u het niet wist en ze zeiden dat jullie op vrijdag jullie ouders mochten bezoeken (ibid.). U verklaart ook dat u niet naar huis mocht gaan omdat u eerder probeerde te ontsnappen, maar dat u elke vrijdag bij een rekrut moest overnachten (NPO, p. 19). Gevraagd wie die jongen was, zegt u dat hij [A.S.] heet, u tijdens het vorige interview vertelde dat hij uw vriend was, maar jullie geen vrienden waren en hij degene was die de regels handhaafde in het kamp en jullie naar het gebed stuurde (NPO, p. 25). Gevraagd waarom u op de DVZ vertelde dat hij uw vriend was, antwoordt u dat u deed alsof jullie vrienden waren, u werd meegestuurd met hem naar huis zodat hij u in het oog kon houden en de andere kinderen dachten dat jullie vrienden waren omdat u meeging naar zijn huis (ibid.). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U had op de DVZ gewoon

kunnen zeggen dat hij een Al-Shabaab-lid was, maar u vertelde daar expliciet dat hij een vriend was. Dat u uw verklaringen op het CGVS gewoonweg aanpast kan dan ook niet overtuigen.

Voorts overtuigen uw verklaringen over [A.S.] ook niet. Zo weet u niet van welke clan hij is en hoe hij in het kamp terecht kwam (ibid.). Gevraagd waarom u naar het huis van [A.S.] ging op vrijdag, antwoordt u dat u dit moest doen omdat u eerder probeerde te vluchten en hij u in het oog moest houden (ibid.). Verder gevraagd waarom u dan niet gewoon in het kamp bleef op vrijdag, antwoordt u dat u dit moest doen om te vermijden dat u kon vluchten uit het kamp omdat er op vrijdag geen bewakers waren en ze slechts één persoon achterlieten (ibid.). Verder gevraagd waarom er slechts één persoon aanwezig was in het kamp, antwoordt u dat ze daar slecht één bewaker achterlieten, iedereen wegging, vrijdag een vakantiedag was en ze spelletjes speelden op het plein (ibid.). Opgemerkt dat er dus wel meer volk was in het kamp, antwoordt u dat er inderdaad wel wat volk aanwezig was (NPO, p. 25-26). Dat u, nadat u wordt gewezen op uw opmerkelijke verklaringen, uw antwoorden gewoon aanpast, kan dan ook niet overtuigen. Verder gevraagd waarom Al-Shabaab het risico nam om u buiten het kamp te laten gaan, zegt u dat er niet veel bewakers waren in het kamp en ze vreesden dat u zou kunnen ontsnappen (NPO, p. 26). Echter, wanneer u met [A.S.] het kamp verliet was er nog minder controle en had u evenzeer opties om te ontsnappen. Uw verklaringen over de beweegredenen achter uw wekelijkse uitstappen kunnen dan ook niet overtuigen.

Ook uw verklaringen over het incident dat plaatsvond toen u in het huis van [A.S.] overnachtte terwijl hij niet thuis was overtuigen niet. Zo verklaart u dat u door een andere jongen naar het huis van [A.S.] werd gebracht omdat hij er niet was en u er uiteindelijk bleef slapen (NPO, p. 19). Gevraagd waarom u er bleef slapen, zei u dat u ziek en moe was en de zus van [A.S.] u vertelde dat hij later zou komen (NPO, p. 26). Gevraagd waarom u niet terugkeerde naar het kamp nadat u merkte dat [A.S.] uiteindelijk toch niet meer thuis kwam, antwoordt u in slaap te zijn gevallen (ibid.). Opgemerkt dat het merkwaardig is dat de zus van [A.S.] u, een redelijk onbekende man, liet slapen in haar huis terwijl er geen andere mannelijke aanwezigheid was, antwoordt u dat u er eerder was geweest en ze wist dat u bij haar broer hoorde (NPO, p. 27). U stelt vervolgens dat u problemen kreeg met [A.S.], hij u ervan beschuldigde met zijn zus te hebben geslapen en hij dit vertelde aan Al-Shabaab (NPO, p. 19). Gevraagd waarom [A.S.] dit aan Al-Shabaab vertelde en opgemerkt dat dit problemen kon veroorzaken voor zijn zus, antwoordt u dat het haar in de problemen kon brengen, maar dit een val was voor u, u niet weet waarom u werd gevisieerd, u niet weet wat er gebeurd is met het meisje en u tegen hem zei dat u niet met haar sliep en u in een aparte kamer had geslapen (NPO, p. 27). Het is echter merkwaardig dat [A.S.] zijn zus in de problemen zou willen brengen enkel en alleen om u te viseren. Daarnaast kunnen uw verklaringen over de zus van [A.S.] en wat er met haar gebeurde niet overtuigen. Gevraagd naar haar naam, antwoordt u zich dit niet meer te herinneren (ibid.). Gevraagd wat ze in het dagelijkse leven deed, zegt u dat u haar enkel bij haar thuis zag, u het niet weet en u haar niets zag doen (ibid.). Gevraagd hoe oud ze was, antwoordt u dit niet exact te weten (ibid.). Gevraagd wat er met de zus van [A.S.] gebeurde en of ze ook veroordeeld werd, antwoordt u dit niet te weten (ibid.). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de zus van [A.S.] en haar lot na het incident, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Daarenboven dient nog aangestipt dat u niets meer gehoord heeft van Al-Shabaab na uw vertrek uit het land. Gevraagd of Al-Shabaab naar u is komen zoeken bij u thuis, antwoordt u dat uw tante u verstopte nadat u kon ontsnappen uit de gevangenis, en verklaart u dat het zou kunnen dat ze naar u op zoek zijn gegaan in het huis van uw moeder, maar dat u het niet weet (NPO, p. 29). Verder gevraagd of er consequenties waren voor uw familieleden omdat u gevlucht was, antwoordt u dat uw paternale oom uit Mogadishu u vertelde dat ze thuis op zoek kwamen naar u en ze hen bedreigden (ibid.). Plots verandert u echter uw verklaringen en verklaart u dat Al-Shabaab toch bij u is langsgesproken, terwijl u eerder verklaarde het niet te weten. Echter, wanneer er verder wordt ingegaan op dit incident overtuigen uw verklaringen wederom niet. Gevraagd wanneer ze langskwamen, zegt u dat uw oom u dit niet vertelde (ibid.). Gevraagd wie de strijders waren die uw paternale oom begeleidden, antwoordt u dit niet te weten (ibid.). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na vertrek, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Bovendien bent u ook tegenstrijdig in uw verklaringen over de kennis die Al-Shabaab had over uw aanwezigheid in Mogadishu. Zo verklaarde u op de DVZ dat u Mogadishu moest verlaten nadat Al-Shabaab te weten kwam dat u er verbleef (vragenlijst CGVS d.d. 30.09.2021). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt of Al-Shabaab te weten kwam dat u in Mogadishu zat, antwoordt u echter dat u dit niet weet (NPO, p. 29-30). Opgemerkt dat u hierover andere verklaringen aflegde op de DVZ, antwoordt u dat u dit niet hebt gezegd op de DVZ en u bedoelde dat Al-Shabaab er sowieso achter zou komen dat u in de hoofdstad was (NPO, p. 30). Uw uitleg is hierbij geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u op heden geen contact meer heeft met uw familie. Aanvankelijk verklaart u dat u voor het laatst contact had met uw moeder toen uw

paternale oom jullie met elkaar in contact bracht toen u in Mogadishu was en dat u sinds uw vertrek uit Somalië geen contact meer met haar had (NPO, p. 11). Gevraagd waarom u geen contact meer heeft met uw familie in Somalië, stelt u dat u het contact verloor en u hen, toen u in Griekenland zat, contacteerde, maar dat u de laatste drie jaar geen contact meer had met hun (NPO, p. 13-14). Gevraagd waarom jullie voor het laatst contact met elkaar hebben gehad in Griekenland, antwoordt u dat u naar uw paternale oom belde en hij naar u, maar er plots geen contact meer was en u niet weet was er is gebeurd (NPO, p. 14). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen trof om in contact te blijven met uw familie na uw vertrek uit Somalië, antwoordt u dat u het nummer van uw paternale oom, Ibrahim, in Mogadishu had (ibid.). Verder gevraagd of u manieren had afgesproken om in contact te blijven met uw familie toen u het land verliet, zegt u dat u zelf geen contactgegevens had van uw moeder, u uw familie via [1.] contacteerde, u zijn contactgegevens nam en het contact later verbroken werd (ibid.). Gevraagd hoe uw paternale oom uw moeder contacteerde, antwoordt u dat uw paternale oom uw maternale oom, die bij uw moeder woont, contacteerde via de telefoon (ibid.). Verder gevraagd waarom u het nummer van uw maternale oom niet had, zegt u dat dit niet bij u opkwam, u er niet over nadacht, jullie samenwoonden en er daarom geen reden was om zijn nummer bij te houden omdat jullie in hetzelfde huis woonden (ibid.). Opgemerkt dat het logischer zou zijn om ook het nummer van uw maternale oom bij u te hebben na uw vertrek uit Somalië om het contact te vergemakkelijken, antwoordt u dat als iemand geen problemen heeft en rustig zijn familie wilt verlaten, die persoon dan wel de nummers kan bijhouden of opschrijven, maar dat u geen plan had op voorhand (ibid.). Opgemerkt dat u in Griekenland wel nog contact had met uw paternale oom en gevraagd waarom u op dat moment niet naar het nummer van uw maternale oom vroeg, ontwijkt u de vraag en antwoordt u dat uw paternale oom zijn nummer gaf toen u vertrok uit het land (ibid.). Ook wanneer u gevraagd wordt welke stappen u ondernam vanuit België om opnieuw contact op te nemen met uw familie kunnen uw antwoorden niet overtuigen. Zo stelt u dat u het liefst terug contact wilt opnemen met uw familie, maar uw paternale oom onbereikbaar is en u de nummers niet heeft en er geen andere familie of verwanten zijn om bij hun te komen (ibid.). Verder gevraagd of u stappen ondernam om terug contact op te nemen, antwoordt u dat u dit niet deed en u niet weet hoe u dit moet doen omdat uw enige hoop uw paternale oom was die onbereikbaar is (ibid.). Gevraagd hoe u in de toekomst contact kan opnemen met uw familie, zegt u dat god weet heeft over de toekomst en u hoopt dat op een dag het contact hersteld zal zijn (NPO, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om uw familie te contacteren.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS/UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroeverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het herooveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Middle Juba te worden beoordeeld.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt Middle Juba bestempeld als een regio waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld. De EUAA benadrukt daarnaast dat mensenrechtenschendingen door al-Shabaab die de controle heeft over Middle Juba, onderzocht moeten worden in de context van de vluchtelingenstatus.

Middle Juba is gelegen in het zuiden van Somalië en vormt samen met Gedo en Lower Juba de deelstaat Jubaland. Het is de enige regio in heel Somalië die bijna volledig onder controle staat van al-Shabaab. De groepering concentreert haar bestuursapparaat en hiërarchie in de regio. De stad Jilib is het de facto hoofdkwartier van AlShabaab. Begin april 2023 vonden er in de stad confrontaties plaats tussen twee al-Shabaab fracties over de leiding van de groepering. Clanconflicten in de regio worden door de groepering onderdrukt.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Middle Juba geschat op 366.851 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 27 geweldsincidenten in de regio, waaronder de meerderheid valt onder de categorie explosions/remote violence (17). Dit zijn allemaal luchtaanvallen, uitgevoerd door (vermoedelijk) US AFRICOM, de ATMIS-troepen van het Keniaanse contingent en het Keniaanse leger. Hierbij vallen soms burgerdoden. De incidenten onder de categorie battles (5), zijn allen gevechten tussen AS-groepen onderling in de stad Jilib. ACLED noteert geen burgerslachtoffers door dit geweld. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor al het geregistreerd geweld tegen burgers (violence against civilians). Al-Shabaab executeert mensen op verdenking van spionage, omwille van het vervoeren van humanitaire hulpgoederen of als straf voor het plegen van een moord. ACLED noteert in totaal 87 dodelijke slachtoffers in de regio Middle Juba door het geweld. De meeste registreert ACLED onder violence against civilians met 41 burgerdoden. ACLED registreert ook 3 burgerdoden door luchtaanvallen op al-Shabaab in bewoond gebied. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van droogte, conflict/onveiligheid en overstromingen, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Middle Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij nooit nauwe banden gehad heeft met A.. Hij stelt enkel te weten hoe A. gerelateerd is en dat hij lid is van Al-Shabaab. Hij wijst erop dat A. nooit bij hun thuis en slechts sporadisch in het eethuis langskwam, waardoor hij er nooit diepgaande gesprekken mee gevoerd had teneinde meer over hem, zijn rol of zijn familie te weten te komen. Hij acht het daarom logisch dat hij geen verdere details kon verstrekken.

Verder bekritiseert hij de motieven aangaande de gedwongen rekrutering en benadrukt hij dat uit landeninformatie blijkt dat Al-Shabaab gedwongen rekruteringen uitvoeren op jongeren en adolescenten tussen de leeftijd van 12 en 24 jaar. Volgens hem kan niet met zekerheid worden vastgesteld hoe Al-Shabaab tewerk gaan, nu uit de landeninformatie blijkt dat zij gebruik maken van een combinatie van verschillende rekruteringsstrategieën, waardoor zijn verklaringen wel aannemelijk moeten worden geacht.

Verder schrijft hij de tegenstrijdigheden toe aan het gegeven dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid gekregen heeft om de volledige context te schetsen. Hij benadrukt dat zijn oom in het verleden al eens langs geweest was om met zijn moeder te praten over een mogelijke toekomstige aansluiting bij Al-Shabaab, maar dat zijn oom zich direct tot hem gericht heeft toen het moment daar was.

Hij legt uit dat hij ervan uitging dat hij zich meer kon permitteren en zich vrijer kon uitspreken over zijn afkeer tot toetreding tot de groepering omdat zijn oom familie was en hij dacht dat hij milder zou zijn.

Verder stipt hij aan dat het logisch is dat Al-Shabaab hun volledige plannen en intenties niet bloot leggen tijdens het rekruteringsproces en dat hij dan ook niet over die informatie beschikte. Hij heeft er wel op gewezen dat ze een verloning beloven om hun overtuiging kracht bij te zetten en meent dat zijn verklaringen steun vinden in de landeninformatie.

Omtrent zijn reactie na de benadering door A., licht hij toe dat hij zich in een enorme staat van stress bevond en niet in staat was om helder na te denken. Hij stelt dat het gemakkelijk is om keuzes achteraf te beoordelen.

Met betrekking tot zijn tijd in het kamp van Al-Shabaab voert verzoeker opnieuw aan dat hij bij de DVZ niet voldoende de kans heeft gekregen om de essentiële elementen in zijn relaas toe te lichten.

Volgens hem is er sprake van een verschil in interpretatie van de term 'vriend'. Hij stelt dat hij enkel wenste aan te geven dat A.S. iemand was waarmee hij regelmatig in contact kwam tijdens zijn gevangenschap, wat hem eerder kwalificeerde als kennis dan vriend. Hij acht de verwachtingen van de commissaris-generaal in deze onredelijk nu hij niet betrokken was in het persoonlijk leven van A.S. en zijn verblijf op vrijdagavond enkel kaderde binnen een straf.

Verzoeker vervolgt dat hij geen telefoon bezat op het moment dat hij op de vlucht sloeg en dat zijn vertrek plaatsvond onder haastige en chaotische omstandigheden en hij daardoor niet weet op welke manier Al-Shabaab nog naar hem op zoek geweest zijn. Hij benadrukt dat hij bij zijn vlucht enkel dacht aan zijn eigen leven en het ontsnappen uit Somalië. Indien hij rustig had kunnen vertrekken, had hij uiteraard de nodige zaken kunnen regelen, zoals het bijhouden van contactgegevens. De commissaris-generaal getuigt volgens hem van een gebrek aan inlevingsvermogen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert hij aan dat uit verschillende rapporten blijkt dat de situatie in Somalië nog steeds zeer precair is. Hij acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal, na het lezen van de landenrapporten, kan stellen dat het veilig is voor burgers om ernaar terug te keren.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 28 april 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*, september 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Somalia*, augustus 2023;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*, februari 2023;
- EUAA, *Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*, 17 mei 2023;
- COI Focus, *Somalië: Veiligheidssituatie* van 25 maart 2025 (update).

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door Al-Shabaab omdat hij ontsnapt is nadat zij hem gedwongen gerekruteerd hadden en omdat hij door een mederekrut ervan beschuldigd werd geslapen te hebben met diens zus.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gedwongen gerekruteerd werd door Al-Shabaab omdat (a) het niet duidelijk is waarom hij opeens in hun vizier terecht kwam, nu hij slechts zeer beperkte kennis heeft over A., die hem benaderd heeft; (b) de door hem geschetste gang van zaken niet in lijn ligt van de normale manier van opereren van Al-Shabaab; (c) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het eerste contact met A.; (d) het opmerkelijk is dat hij zich openlijk durfde uitspreken over Al-Shabaab; (e) hij geen concrete informatie kreeg over wat hij allemaal zou moeten doen eens hij aangesloten was bij Al-Shabaab; (f) zijn reactie na de benadering door A. niet geloofwaardig is;
- ii) Verzoekers verklaringen over de tijd die hij spendeerde in het kamp van Al-Shabaab zijn niet overtuigend daar (a) het opvallend is dat hij bij de DVZ nooit vermeld heeft dat hij drie weken na zijn aankomst een ontsnappingspoging ondernam; (b) hij bij de DVZ verklaard heeft dat A.S. een vriend was, terwijl hij bij het CGVS stelt dat dit niet het geval was; (c) zijn verklaringen over A.S. en de wekelijkse uitstappen niet overtuigen;
- iii) Verzoekers verklaringen over het incident dat plaatsvond in het huis van A.S. overtuigen niet nu (a) het merkwaardig is dat de zus van A.S. hem, als onbekende man, bij haar thuis liet slapen zonder mannelijke aanwezigheid; (b) het merkwaardig is dat A.S. zijn zus in de problemen zou willen brengen enkel om hem te viseren; (c) hij geen enkel concreet en gedetailleerd element kan vermelden over de zus van A.S. en haar lot na het incident; (d) hij niets meer gehoord heeft van Al-Shabaab na zijn vertrek uit het land; (e) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kennis die Al-Shabaab had over zijn aanwezigheid in Mogadishu;
- iv) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven

en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat Al-Shabaab getracht heeft om hem gedwongen te rekruteren. Door in het verzoekschrift zijn onenigheid te uiten aangaande de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing hieromtrent, zonder deze *in concreto* te weerleggen, is hij niet in staat afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande.

Ten eerste stemmen zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door Al-Shabaab niet overeen met de beschikbare landeninformatie, hoewel diezelfde landeninformatie niet ontkent dat Al-Shabaab ook overgaan tot gedwongen rekrutering. Het beeld van rekrutering door Al-Shabaab lijkt complex te zijn - soms wordt geweld gebruikt, maar meestal gebeurt rekrutering door sociale druk via familie en clanleiders. Koranscholen worden hierbij aangestipt als de voornaamste plaatsen voor rekruteringscampagnes (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1, p. 3-4). Deze gang van zaken wordt bevestigd door verzoeker zelf, waar hij stelt dat Al-Shabaab jongens vanaf tien à twaalf jaar aanspreken in de Koranscholen met de boodschap om zich bij hen aan te sluiten (NPO, p. 9). In verzoekers geval is er echter geen sprake van enige indoctrinatie of propaganda en evenmin van enig beroep op familiale banden of banden met de clanoudsten. Verzoeker verklaart immers dat hij in het eethuis van zijn moeder voor het eerst werd aangesproken door een verre paternale oom, A., die lid was van Al-Shabaab en die hem vroeg om toe te treden tot Al-Shabaab en te vechten met de *mujahideen* (NPO, p. 18). Hij geeft aan dat hij A. slechts enkele maanden voordien leerde kennen (NPO, p. 21) en er wordt hem geen verdere informatie gegeven over waar hij zou moeten vechten, of hij een opleiding zou krijgen en of hij wapens zou moeten bedienen (NPO, p. 22). Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat de *modus operandi* van Al-Shabaab berust op willekeur en dat niet met zekerheid kan vastgesteld worden hoe Al-Shabaab te werk gaat bij hun rekruteringsprocessen, maakt verzoeker niet aannemelijk waarom zijn individueel geval zou afwijken van de algemene informatie waar de commissaris-generaal zich op beroept. Evenmin is hij in staat afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Ten tweede is het niet aannemelijk dat Al-Shabaab iemand met verzoekers profiel zouden willen inlijven. Immers was hij reeds achttien jaar oud op het moment dat zij hem wilden rekruteren (NPO, p. 4, 20), terwijl de belangrijkste doelgroep voor rekrutering door Al-Shabaab volgens de beschikbare landeninformatie bestaat uit jongens tussen de twaalf en de zestien jaar. De jongeren worden overtuigd en aangemoedigd om hun plicht als echte moslims uit te voeren, gezien hun begrip van gevaar en de mogelijkheid om te weigeren veel lager ligt (AD CGVS, map Landeninformatie, stuk 1, p. 2-3). Waar hij in zijn verzoekschrift een andere bron aanhaalt die melding maakt van rekrutering van jongens tussen de twaalf en vierentwintig jaar, neemt dit niet weg dat er geen reden is om aan te nemen dat men op dat moment interesse in hem zou hebben gehad. Immers was hij gezien zijn hogere leeftijd en het feit dat hij pas recent in contact kwam met A. (NPO, p. 21), geen makkelijk te beïnvloeden slachtoffer. Ook had hij reeds gedemonstreerd dat hij geen gehoorzame bondgenoot van Al-Shabaab zou zijn, gezien hij geweigerd had om zich bij hen aan te sluiten toen A. dit hem vroeg. Zijn maternale oom trachtte A. overigens nog verder te overtuigen om hem met rust te laten (NPO, p. 18). Gelet op voorgaande vaststellingen en de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat Al-Shabaab er alle baat bij hadden om loyale en betrouwbare strijders te rekruteren (AD CGVS, map Landeninformatie, stuk 1, p. 3-4), kan niet worden ingezien waarom Al-Shabaab verzoeker zouden uitkiezen om mee samen te werken.

Ten derde, hoewel hij stelt dat hij gerekruteerd werd door A., is hij niet in staat om enige verdere informatie over hem te geven. Zo is hij tegenstrijdig over hoe zij gerelateerd zijn (NPO, p. 13, 20) en weet hij niet hoe zijn vrouw heet, of hij kinderen heeft, wat hij voor Al-Shabaab deed en hoe lang hij al actief was bij Al-Shabaab (NPO, p. 20-22). Dat hij en zijn moeder geen nauwe band met A. hadden en zij nooit diepgaande gesprekken gevoerd hebben, betreft geen dienstige verschoning voor zijn beperkte en tegenstrijdige verklaren. Gelet op de centrale rol die A. speelde bij zijn rekrutering en hun vermeende verwantschapsband, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat hij meer moeite zou doen om informatie over deze persoon te bekomen. Dat hij enerzijds verklaart dat zij verwant zijn en dat hij A. vertrouwde (NPO, p. 22), terwijl anderzijds blijkt dat hij zelfs niet in staat is om enkele basisgegevens over A. te verstrekken, plaats de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig op de helling. Hierbij komt dat hij niet eenduidig is over het eerste contact met A. Bij de DVZ verklaart hij uitdrukkelijk dat A. eerst naar zijn moeder ging om met haar over zijn aansluiting bij Al-Shabaab te spreken, waarna zij — uit vrees — instemde en hij vervolgens naar het kamp werd gebracht. Bij het CGVS beweert hij daarentegen dat A. zich rechtstreeks tot hem richtte in het eethuis van zijn moeder, waarna hij zelf het gesprek met zijn moeder en oom aanging (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 30.09.21, vraag 3.5.; NPO, p. 18, 21). Waar hij in zijn verzoekschrift tracht te verduidelijken dat A. zijn moeder in het verleden al eens had benaderd, en zich pas later tot hem richtte toen het moment van rekrutering daar was (NPO, p. 21), kan deze poging tot het *a posteriori* bijsturen de voorgaande tegenstrijdigheid niet doen opheffen, en onderstreept het veeleer de inconsistente opbouw van zijn verhaal. Dat hij bij de DVZ de gelegenheid niet had om de volledige context te schetsen, betreft, gelet op hetgeen *infra* uiteengezet wordt, evenmin een dienstig verweer.

Tot slot is het niet aannemelijk dat er geen voorzorgsmaatregelen getroffen werden om verzoekers nakende rekrutering te vermijden, desondanks dat hij reeds persoonlijk benaderd werd om zich bij Al-Shabaab aan te sluiten. Sterker nog, nadat de pogingen om A. op andere gedachten te brengen niet mochten baten, keert verzoeker simpelweg terug naar het eethuis van zijn moeder (NPO, p. 18, 22). Gelet op de ernst van de gevolgen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn gezinsleden een meer proactieve houding zouden aannemen. Dat hij niet helder kon nadenken en hoopte dat A. hem met rust zou laten na het gesprek met zijn oom, kan niet worden aangenomen, gezien hij uitdrukkelijk verklaart dat A. weigerde om gehoor te geven aan de argumenten van zijn oom (NPO, p. 18, 22-23).

4.3.3.2. Verzoekers verklaringen over het trainingskamp van Al-Shabaab kunnen evenmin overtuigen.

Verzoeker liet bij de DVZ zijn poging om te ontsnappen uit het trainingskamp onvermeld (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 30.09.21, vraag 3; NPO, p. 19). Dat hij bij de DVZ werd aangemaand om het kort en bondig te houden, biedt geen verantwoording voor het niet vermelden van een kernaspect van zijn vluchtrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst hem in het Somalisch werd voorgelezen – wat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ook bevestigt (NPO, p. 3) – en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst DVZ 30.09.21). Gevraagd of hij op de DVZ alle elementen heeft kunnen aanhalen die geleid hebben tot zijn vertrek uit Somalië, antwoordt hij bevestigend (NPO, p. 3). Het feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Er kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Gezien zijn ontsnappingspoging een ingrijpende gebeurtenis betreft, die hem een ernstige straf opleverde, is het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter op te werpen dat hij niet de kans kreeg om zijn volledig relaas uit de doeken te doen. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant.

Verder legt verzoeker slechts beperkte verklaringen af over wat Al-Shabaab precies van hem verwachtten en komt niet verder dan erop te wijzen dat ze wilden dat hij voor hen vocht (NPO, p. 23). Waar hij opwerpt dat het logisch is dat de groepering haar volledige plannen en intenties niet blootlegt tijdens het rekruteringsproces, gaat hij eraan voorbij dat hij verschillende maanden in hun trainingskampen doorgebracht heeft (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 30.09.21, vraag 3.5.). Dat hij ondanks die langdurige aanwezigheid niet in staat is om concrete informatie te geven over de specifieke opleiding of de concrete doelen waarvoor hij zou worden ingezet, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op ernstige wijze.

Tot slot is verzoekers verklaring, dat hij het kamp wekelijks mocht verlaten om bij een mederekrut, A.S., te overnachten (NPO, p. 19, 25) niet aannemelijk. Volgens hem diende hij het trainingskamp op vrijdag te verlaten omdat er die dag weinig bewaking was en hij een vluchtgevaar vormde. Dat hij in die omstandigheden dan net overgebracht werd naar een omgeving waar er nog minder toezicht was en waardoor de kans op ontsnapping net groter werd mist iedere vorm van geloofwaardigheid (NPO, p. 25-26). Zijn verklaringen over A.S. overtuigen evenmin. Zo omschrijft hij hem bij de DVZ als zijn vriend, om vervolgens bij het CGVS te verklaren dat zij geen vrienden waren en dat A.S. de regels handhaafde in het kamp (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 30.09.21, vraag 3.5.; NPO, p. 25). Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij met het woord “vriend” slechts doelde op een kennis waarmee hij regelmatig contact had tijdens zijn gevangenschap en dat de bewoording verschillend geïnterpreteerd kan worden, vindt deze poging tot het *a posteriori* bijsturen en verduidelijken van zijn verklaringen geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers, gevraagd waarom hij A.S. bij de DVZ als zijn vriend had aangeduid, verklaart hij dat de anderen weliswaar dachten dat hij en A.S. bevriend waren, maar dat hij enkel deed alsof A.S. een vriend was (NPO, p. 25). Aldus geeft hij toe dat hij bewust een onjuiste voorstelling van de zaken gecreëerd heeft, waardoor niet kan worden aangenomen dat de term “vriend” anders geïnterpreteerd zou geweest zijn. Hoe dan ook, biedt hij met zijn verweer geen verklaring waarom hij bij de DVZ niet kon aanduiden dat het louter om een lid van Al-Shabaab ging, die het toezicht moest houden. Hierbij komt dat hij slechts zeer weinig informatie over A.S. kan geven, gezien hij niet weet tot welke clan A.S. behoort, noch hoe hij in het trainingskamp terechtgekomen is. Dat hij niet betrokken was bij diens persoonlijk leven, betreft geen dienstig verweer voor deze onwetendheid, gezien zij maandenlang wekelijks contact hadden, waarbij hij zelfs bij A.S. thuis diende te overnachten (NPO, p. 19, 25).

4.3.3.3. Er kan voorts geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen over het incident met de zus van A.S. dat geleid heeft tot zijn opsluiting in de gevangenis en zijn ontsnapping.

In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat de zus van A.S., in afwezigheid van haar broer en zonder andere mannelijke aanwezigheid, een relatief onbekende man zomaar in haar huis zou laten overnachten, noch is het geloofwaardig dat A.S. zijn eigen zus bewust in de problemen zou brengen door Al-Shabaab in te lichten, enkel om verzoeker te viseren. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om de motieven van de commissaris-generaal, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden.

Verder zijn verzoekers verklaringen over de zus van A.S. vaag en onsamenhangend. Zo kent hij haar naam en leeftijd niet, weet hij niet wat zij deed in het dagelijks leven en kan hij niets zeggen over wat er na het incident met haar gebeurde (NPO, p. 19, 26-27). Dat de commissaris-generaal onredelijke verwachtingen stelt, nu hij niet betrokken was bij haar persoonlijk leven, betreft geen dienstig verweer. Immers wordt er geen verregaande kennis over de zus van A.S. verlangd, maar wordt enkel gepolst naar enkele basisgegevens, waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat iemand die maandenlang wekelijks in hetzelfde huis overnachtte op de hoogte is. Alleszins is het niet aannemelijk dat hij niet weet of de zus van A.S. ook veroordeeld werd of niet, gezien hun vermeende contact aanleiding gaf tot zijn gevangenschap.

Verzoeker legt ook tegenstrijdige verklaringen af over eventuele vervolgingsfeiten die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Enerzijds verklaart hij niet te weten of Al-Shabaab nog naar hem op zoek zijn gegaan, om anderzijds te stellen dat ze wél bij zijn familie zijn langsgekomen en hen bedreigd hebben. Hij kan echter geen enkel concreet detail geven over dit huisbezoek en deze bedreigingen, zoals wanneer dit plaatsvond of wie erbij betrokken was (NPO, p. 29). Door in zijn verzoekschrift aan te voeren dat hij niet weet op welke manier Al-Shabaab nog naar hem op zoek geweest zijn en aldus louter te volharden in één versie van de feiten, zonder op gedegen wijze te verantwoorden waarom een andere versie naar voren werd gebracht, is hij niet in staat de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. Zij blijven onverminderd overeind.

Tot slot is verzoeker niet eenduidig over de kennis die Al-Shabaab had van zijn verblijf in Mogadishu. Waar hij bij de DVZ verklaart dat hij de stad moest verlaten omdat Al-Shabaab wisten dat hij er verbleef, stelt hij bij het CGVS dat hij dit niet weet en dat hij slechts vermoedde dat ze het zouden ontdekken (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 30.09.21, vraag 3.5.; NPO, p. 29-30).

4.3.3.4. Tot slot is het niet geloofwaardig dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn familie. Vooreerst legt hij tegenstrijdige verklaringen af over hun laatste contactmoment. Initieel verklaart hij dat hij zijn moeder voor het laatst sprak toen hij in Mogadishu bij zijn paternale oom verbleef en dat zij sinds zijn vertrek uit Somalië geen contact meer hebben (NPO, p. 11), terwijl hij later aangeeft dat hij vanuit Griekenland nog contact had met zijn familie, maar dat dit de laatste drie jaar volledig is weggefallen. Hij kan niet uitleggen waarom het contact opeens evenviel (NPO, p. 13-14). Zijn verklaringen over de maatregelen die hij nam om contact te houden, kunnen evenmin overtuigen, gezien hij stelt enkel het nummer van zijn paternale oom te hebben gehad en beweert geen contactgegevens van zijn moeder of maternale oom te hebben meegenomen (NPO, p. 14). Dat hij Somalië in haastige omstandigheden verlaten heeft en daardoor geen tijd had om de contactgegevens van zijn familie te verzamelen, betreft geen dienstig verweer, nu het geen probleem was om de contactgegevens van zijn paternale oom wél mee te nemen. Dat er dan geen tijd zou geweest zijn om vooraf de contactgegevens van zijn moeder of maternale oom — personen met wie hij samenwoonde — op te slaan, is niet aannemelijk. Daarnaast blijkt dat hij in België geen concrete stappen ondernomen heeft om het contact te herstellen. Hij verklaart enkel dat hij het graag zou willen, maar dat zijn paternale oom onbereikbaar is en hij verder niemand heeft om te contacteren. Zijn verklaring dat "*God weet heeft over de toekomst*" wijst verder eerder op een gebrek aan initiatief (NPO, p. 14-15). Indien hij werkelijk geen contact meer zou hebben met zijn familie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen zou zetten om dit contact terug te herstellen.

4.3.4. Het geheel aan elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal brengt het “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia*” van september 2022, de “*EUAA Country Guidance: Somalia*” van augustus 2023, het “*EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van februari 2023, de “*EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*” van 17 mei 2023 en de “*COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten*” van 21 december 2023” ter kennis in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal Somalië volatiel blijft, wat geïllustreerd wordt in de bestreden beslissing. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoeker niet aan dat hij over relevante informatie beschikt die het beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

4.4.2. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de stad Jilib, gelegen in de regio Middle Juba (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 30.09.2021, punt 10), zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Middle Juba dient beoordeeld te worden.

De analyse van de veiligheidssituatie in Middle Juba moet als een geheel en samen worden gelezen met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel in de regio Middle Juba geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld. Verzoekers betoog, dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

4.4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Middle Juba een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.7. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt bevestigd dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het beroep ingediend tegen een beslissing van de commissaris-generaal wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO